

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 429. Usque Ad Annum 483

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117816

§. 18. S. Simeonis Stylitis obitus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66052](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66052)

Paschatis in Ecclesiam S. Sepulchri venif-^{Sæculum V.}
 fet, decies mille congios olei, singulos ^{A. C. 461.}
 unius circiter libræ Romanæ, alendis Lu-^{Nice. XIV.}
 cernis obtulit. Domum Episcopalem a ^{c. 50.}
 fundamentis extruxit. Muros urbis Je-
 rosolymæ reparavit, & amplificavit.

Eudocia Imperatrix ingenium quo-^{Phot. Cod.}
 que, quod a Natura acceperat elegantif-^{183. p. 414.}
 simum, in Bonum Religionis impendit.
 Priores octo ^{Scriptura} Libros versibus He-
 roicis Græcis reddidit. Simplex erat ver-
 sio, accurata, & tersa, quæ Textum, omisso
 omni ornatu Poetico, fideliter exprime-
 bat. Simili modo Prophetas Zachariam, ^{Cod. 184.}
 & Danielem in versibus transtulerat, at-
 que in tribus libris eodem stylo Historiam
 S. Cypriani, & S. Justinæ composuerat.
 Nullum ex his operibus ad nostra tem-
 pora conservatum, nisi Centones Home-
 ri, id est, Jesu Christi vita, meris Home-
 ri versibus, ex variis ejus operibus rela-
 tis constantes. Alii putant, hoc opus
 Pelagio Patricio tribuendum. Virgilii
 etiam Centones adsunt, qui Probæ Falto-
 niæ, Anicii Probi uxori, tribuuntur. ^{Sup. XIX.}
^{s. 60.}

§. XVIII.

S. Simeonis Stylitis obitus.

Sub idem tempus S. Simeon Stylites vi-^{vita per Ant.}
 ta defunctus est. Cum se inclinasset, ^{c. 16. al. 9.}
 oraturus, dies tres, nempe die Veneris,
 Sabbati, & Dominica in eodem situ per-
 stitit.

Sæculum V. stitit. Antonius ejus Discipulus, re in-
 A. C. 461. solita attonitus, ad Magistrum ascendit,
 dixitque: *Surge, Domine! & benedic no-
 bis. Tres jam dies sunt, & totidem no-
 ctes, ex quo populus Benedictionem tuam
 expectat. Ipso non respondente, Anto-
 nius subjunxit: quare me affligis? por-
 rige mihi manum. An forte jam a nobis
 abscessisti? Cum nec tunc loqueretur,
 rem ipse silentio premere statuit, & quia
 Sanctum tangere non audebat, aure ad-
 mota, nullum tamen halitum notavit,
 sed suavissimum odorem e corpore ejus
 egredientem sensit. Tum intellexit, de-
 functum esse, atque oculos, & barbam
 deosculans, dicebat: *cui me derelinquis,
 Domine! ubi jam Doctrinam tuam An-
 gelicam inveniam? quis deinceps Colum-
 nam tuam, te absente, aspiciet, & lacry-
 mas tenebit? quid jam ægrotantibus, te,
 & sanitatem suam quæsituris, respondebo?*
 Inter similes questus tristitia languenti
 somnus irrepsit; dormienti apparuit San-
 ctus, dicens: *Columnam istam, & locum, &
 montem non deseram. Secreto Antiochiam
 mitte, qui me mortuum nunciet, ne tumultus
 excitetur. Tu vero in loco isto ser-
 vire ne cesses.**

Antonius, ubi evigilavit, notæ fidei
 c. 17. Fratrem Antiochiam misit, qui viri San-
 Evagr. 1. cti mortem ad Martyrium Episcopum
 6. 13. deferret. Illico Episcopus cum tribus
 aliis

aliis adfuit; Ardaburum etiam Militiæ in Sæculum V. Oriente Magistrum cum cohortibus ad- A. C. 461. duxit, quæ Sancti Corpus custodirent, ne populi ex vicinis urbibus accurrentes Reliquias diriperent. Ergo Defunctus inter Hymnorum, & Psalmorum cantus Antiochiam translatus est. At totius Regionis populus grandi tristitia afficiebatur, quod tanti viri Patrocinium sibi eriperetur, & jussisset Episcopus Antiochenus, ne cuiquam aliquid de Corpore Sancti auferre liceret. Ceterum mulorum opera devehebatur Corpus, quod via esset valde longa, quippe Civitas trecentis stadiis, id est, quindecim Leucis, ab illo monte distabat. Vir aliquis, qui in pœnam magni criminis ab annis undecim surdus fuerat, & mutus, ante feretrum se projiciens, clamabat: *felix esto adventus tuus, Serve Dei! tu me sanabis, & ego tibi serviam, quoad spiritus hos artus reget.* Confestim surgens, unum ex jumentis arripuit, & ex illa hora sanatum se sensit.

Omnes urbis Antiochenæ cives pretiosis Reliquiis obviam processerunt, easque cantantes, & cereos manibus ferentes, primum in magna Ecclesia, indeque in alia, quæ Pœnitentia dicebatur, deposuerunt. Plura ad ejus Sepulchrum miracula, quam ipso vivente, edita. Vir ille, qui omnium primus in via sanatus fuerat, toto, quo super-

Sæculum V. supervixit, tempore, illi Ecclesiæ servivit.

A.C. 461. Hæc omnia ex Antonii, qui viri Sancti

Discipulus fuit, narratione accepimus.

S. Simeon S. Simeon annos ferme sexaginta novem

obiit.

inter vivos egit. Tredecim annorum

Evagr. I. puer, Monasticum Institutum amplexus
hist. c. 13. illud annis quinquaginta sex professus

est. Novem priores annos in Monaste-

riis, & quadraginta sex vivebat in *Man-*

dra, ita etenim locus, in quo permane-

bat, vocabatur. Vox ista sensu proprio

gregem significat; hinc factum, ut qui

alias Abbas, inter ipsos Archimandrita

appellaretur. S. Simeon annos decem

in claustro minore, & triginta septem in

Columnis diversæ altitudinis exegit. Ita-

que circa annum 390. natus fuerit.

Leo Imperator ab incolis urbis Antio-

chenæ S. Simeonis Corpus expetiit; ipsis

vero rogantibus, ne se charissimo thesau-

ro, & tutela miseræ urbis, cujus moenia

terræ motu collapsa, privaret, acquievit

Imperator. Caput viri Sancti populo

monstrabatur, quod Historiæ Scriptor *Eva-*

grius cum capillis, & catena, quam collo-

gestabat, vidisse se dicit. Posteriori tem-

pore circa *Mandra* Ecclesia in forma Cru-

cis ædificata, cujus latera quatuor porti-

cus, columnis innixæ, ornabant. In me-

dio ædificii quadrati subdialis erat area,

præcellenti opere decorata; ibi stabat

quadraginta cubitorum columna, in qua

vir

vir Sanctus tot annos egerat. Hæc ex porticibus per fenestras conspiciebatur; Sæculum V. A.C. 461
 fæminis autem eandem non nisi per portas videre licebat, nam in Ecclesiam non admittebantur.

§. XIX.

Concilium Arelatense tertium.

In Gallia Monasterium Lerinense post S. Honoratum nactum est Abbatem Martyr. R. 27. Nov.

S. Maximum, postea Episcopum Rejensem, dono Miraculorum illustrem, cujus memoriam Ecclesia 27. Nov. celebrat. Ipsi tam in una, quam in altera Dignitate successit Faustus. Is cum Abbatia Lerinensi præfesset, inter ipsum & Episcopum Fori Julii orta est, nam Lerinum illa ætate Diœcesis hujus Episcopi pars erat. Ravennius Episcopus Arelatensis, ut litem finiret, Concilium tredecim Episcoporum coegit, interfuere ipse Ravennius cum Rustico Narbonensi, & illius Provinciae Episcopi. Abbas, & Monachi Lerinenses quoque advenerunt. In hoc Concilio in primis decretum, Theodorum Episcopum Fori Julii rogare, ut ad tollendum scandalum, Fausti Abbatis Lerinensis Satisfactionem reciperet, præterita oblivioni mandaret, in amicitiam rediret, & ad suum Cœnobium dimitteret. Auxilia etiam, quæ promisisset, sicut antea præstaret, nec plus juris in istud Monaste-

Epist. to. 4. Conc. pag. 1023.

Hist. Eccles. Tom. VI. E e e rium